

[View this email in your browser](#)

Meditatie Ekklesia Tilburg 07-02-2021

Geschreven door Natascha Leeuwenkuijl

Het verhaal van Job

Goedemorgen voor jou! Of goede dag! Waar je ook bent, wie je bent, mét wie je bent en hoe je je voelt, wees welkom!

We staan vandaag stil bij het verhaal van Job en de Ene. Stil staan ... .

Ene, die God-met-ons genoemd wordt, wees in ons midden, en maak het stil in ons.

Open onze geest en maak ruimte voor uw woorden, even prachtig als ondoorgrondelijk.

Geef ons de rust om uw woorden te overwegen.

Geef ons het reflectievermogen om uw woorden vertalen naar onze tijd en ons leven,

en stem ons mild in wat we daarbij ontdekken in onszelf en in de ander.

Amen.

Job antwoordt Elifaz

Een mens heeft een zwaar leven op aarde.

Hij moet zo lang en zo hard werken als een knecht.

*Hij moet net zo hard zwoegen als een slaaf die snakt naar schaduw,
als een knecht die uitkijkt naar het moment dat hij betaald wordt, aan het
eind van de dag.*

Net zo zwaar zijn voor mij de afgelopen maanden geweest.

Mijn leven is zinloos, de nachten zijn vreselijk.

Als ik ga slapen, denk ik: "Was de nacht maar voorbij!"

Het wordt later en later en ik lig maar te woelen tot het ochtend wordt.

Mijn leven gaat sneller voorbij

dan een spoel door het weefgetouw van de wever.

Mijn dagen gaan voorbij zonder enige hoop.

Vóórdat ik het weet, is mijn leven over,

zo snel als één enkele zucht.

Ik zal geen gelukkige dagen meer meemaken.

Zo maar zes regels die uitnodigen meer te lezen. Want wat voor man is deze Job? En hoe zit dat met dat zware leven? En is het echt zo erg of heeft de man een talent voor drama? En wie is die Elifaz eigenlijk?

Het boek opent als een sprookje: *'In het land Uz woonde een man die Job heette. Hij was een goed en eerlijk man en diende God. Hij deed geen slechte dingen. Hij had zeven zonen en drie dochters, bezat 7000 schapen, 3000 kamelen, 1000 koeien, 500 ezels en heel veel knechten, slaven en slavinnen. Hij was de rijkste man van het Oosten.'*

En toch moet de man zwaar lijden: de bliksem slaat in en doodt alle schapen, een bende rovers neemt alle kamelen mee, de knechten worden gedood en een storm overvalt het huis en zijn zonen en dochters worden bedolven onder de instortende muren en daken. Dood. Terecht stelt hij de vraag: Waarom moeten goede mensen lijden? Dat hij een goed mens is, daar is hij van overtuigd, en dat wordt ook onderbouwd in het verhaal. Job leidt een rechtschapen leven, handelt rechtvaardig en bidt tot God.

En dan zijn daar de drie vrienden van Job. Elifaz, Bildad en Zofar heten de mannen. Ze komen naar Job om met hem mee te treuren, en hem te troosten. Maar tussen ons gezegd en gezwegen ... dat doen de drie op

Het antwoord van Bildad

Toen zei Bildad tegen hem: Hoe lang denk je nog zo door te gaan?

Denk eerst maar eens helder na,

dan kunnen we eindelijk met je praten.

Wat met jou gebeurt, is je eigen schuld.

Met een slecht mens loopt het nu eenmaal slecht af.

Het eerste wat me in deze passage opvalt is dat de woorden in de Bijbel worden omgekeerd. Meestal lezen we dat als je het goede doet, je wordt beloond. *Wie goed doet, goed ontmoet.* En dat wie het foute doet, zeker als dat opzettelijk is, wordt gestraft met de toorn van God*). Wie zondigt krijgt straf.

Bildad echter draait de zaak om: hij constateert dat Job voortdurend wordt gestraft, **en dus**, zal hij het wel verdiend hebben. Ehhhhh ... .

Deze toch wel wonderlijke slotsom van Bildad brengt me meteen bij een andere vraag: *Wat is vriendschap?* In goede tijden, en zeker op de momenten dat je het moeilijk hebt? Wat zou jij in lastige tijden graag ontvangen van een goede vriend (m/v)?

Luister als je wilt naar deze muziek. Ik vroeg een vriend en liefhebber naar klassieke muziek die is gebouwd op vriendschap. Zijn antwoord, integraal overgenomen: *Edward Elgar, de 9de variatie uit Enigma Variations, Nimrod opgedragen aan zijn vriend Augustus Jeager. Echt prachtig. Ik krijg er iedere keer de tranen van in m'n ogen, zo zo zo mooi!* <https://www.youtube.com/watch?v=sUgoBb8m1eE>

Als ik voor mezelf spreek? Een luisterend oor. Een kom-mee-naar-buitendan-lopen-we-een-eind. Dat je me vasthoudt (en dat je voelt dat het tijd is om los te laten). Luxe taartjes in een doos, om samen in een keer op te eten:-). Samen stil zijn. En natuurlijk een goed gesprek met vragen die me helpen om te onder woorden te brengen wat me zo wanhopig, boos of verdrietig maakt. Maar alsjeblieft met de intentie dat je er bent voor mij, dat je voor, achter en naast me staat. Dat betekent niet dat je het altijd eens hoeft te zijn met me, maar wel dat je er in basis altijd voor me bent, naar me kijkt met een positieve blik en dat je het goede met me voor hebt.

En dat is zo anders bij de vrienden van Job. *Je zult het wel verdiend hebben. Eigen schuld. Denk daar maar eens helder over na.* Hoe ónvriendelijk is dat! Of zouden de vrienden Job het ook niet meer weten?

bevriend stel over dat gevoel van machteloosheid dat komt kijken bij vriendschap. We spraken over een wederzijdse vriendin die het al langer steeds moeilijker heeft. Je moet weten dat de drie elkaar al vanaf de lagere school kennen en dat ze elkaar altijd hebben gevolgd in het leven. In de afgelopen maanden hebben ze geprobeerd om het gesprek te openen met deze wederzijdse vriendin, en steeds lukte het niet om in echt contact te komen. Totdat de ene helft van dat bevriende stel verzuchtte dat als ze nog meer betekenis- en inhoudsloze kopjes thee moest drinken, ze dan maar liever helemaal geen kopjes thee meer dronk met deze ongelukkige vriendin. Toch wel een beetje scherp vroeg ik door. Voor wie wil je er zijn? Voor jezelf, omdat voor jou gesprekken pas waardevol zijn als ze diep gaan, en anders maar niet? Of wil je er voor de ander zijn, meebewegen op het tempo van de ander en het proces van de ander volgen? En toen kwam de zorg voor de ander: dat ze zo hardleers is, met de klemtoon op hárd, en dat ze kennelijk nóg meer pijn en verdriet moet ervaren voordat ze om hulp vraagt, en dat we haar daar zo graag voor willen behoeden, voor alle pijn, en dat we daar dus machteloos in staan.

En tegelijkertijd kan ik me zo verplaatsen in deze wederzijdse vriendin. Dat ze niet wil dat wij erbij komen, bij dat verdriet, die pijn, de boosheid of de twijfel. Muren opgetrokken tot een onneembaar fort. Potdicht. En vooral net doen alsof er niets loos is. Waarom? Vermoedelijk omdat ze diep van binnen wel weet wat er dwars zit, maar dat ze nog niet aan wil. Kop-in-het-zand. Dat goede gesprek, diepgaander dan dat kopje thee, geeft dan ineens woorden aan dat wat er is, brengt aan het licht wat duister is. Kortom, dat goede gesprek kan confronterend zijn, en vreest ze vermoedelijk, meer confronterend dan ze aan kan. En dan sluiten de luiken, bang voor wat komt als ze opent.

Wat doe je dan als vrienden? De ene machteloos betrokken, en de ander doodsbang verschanst achter metersdikke muren. Ga je dan zoals de vrienden van Job aan de deuren rammelen, desnoods met een stormram de confrontatie opzoekend in de hoop dat er wat beweging komt aan de andere kant van het fort?

Of doe je zoals Job, die oprecht teleurgesteld is in de vriendschap met de Ene. Job probeert contact te zoeken met de Ene, het gesprek te openen. Job probeert in gesprek te brengen wat er gebeurt waardoor er afstand is, ze elkaar niet kunnen vinden in de vriendschap, dat intenties niet aankomen en dat dit alles uitmondt in ellende. Dapper. En ook een beetje onhandig: Job kiest ervoor rechtdoor te komen, en dat valt niet zo goed bij

Is dat ware vriendschap? Dat je elkaar weet te vinden, ook en zeker als het moeilijk is, afgestemd in de tijd, dat de ander, jezelf én de wederzijdse vriendschap de moeite waard is om een risico voor te nemen, om kwetsbaar te zijn en geraakt te worden?

Dat het lang niet eenvoudig is om vriendschap te onderhouden en te aanvaarden, dat hebben we vermoedelijk allemaal al eens ervaren. Weet dat we in goed gezelschap zijn van Job en de Ene, en dat zij ons voorgaan in onze zoektocht naar écht contact met elkaar. Dat dat ons inspireert om te blijven werken aan vriendschap. Dat is een zegen, altijd al, en zeker in deze tijden.

Amen

En dan wat liefde met je doet als componist. Brahms, open 118, no 2, laat het hier horen. Opgedragen aan zijn grote liefde Clara Schumann.

<https://www.youtube.com/watch?v=5JwKDzPIYQs>

Laten we dan afsluiten met gebed.

Ene, geef ons kracht om de wereld in de stappen,
om mensen te ontmoeten, en open te staan voor wat ze nodig hebben in deze bizarre tijd.

Geef ons de kracht om vriend te zijn, om te geven wat we in huis hebben om de ander nabij te zijn.

En geef ons de kwetsbaarheid om te durven ontvangen.

Want samen staan we sterk.

Zegen ons en blijf bij ons nabij op onze weg ten leven.

Amen

Natascha Leeuwenkuijl, 3 februari 2021

Collecte

We houden onze collecte deze weken via deze manier. Je mag een bedrag storten op onze rekening NL22TRIO0784796378 tnv Stichting

[Subscribe](#)[Past Issues](#)[Translate](#) ▼

Je kunt je gift overmaken middels het scannen van de QRcode in de GIVT-app. Wellicht gemakkelijk voor jou en zeker voor de penningmeester.

Copyright © EkklesiaTilburg2021, alle rechten voorbehouden

Ons mailadres is:

nieuwsbriefET@gmail.com

Wilt u deze nieuwsbrief elders ontvangen, geef het ons door?

U kunt [uw voorkeur](#) opgeven of [uitschrijven uit deze lijst](#)

This email was sent to ssnakenborg@gmail.com

[why did I get this?](#) [unsubscribe from this list](#) [update subscription preferences](#)

EkklesiaTilburg · De Stille Wille 187 · Oost West en Middelbeers, Nb 5091 WE · Netherlands

[Subscribe](#)

[Past Issues](#)

[Translate](#) ▼

